

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

červen 2020

Doba roušková

Pozdrav vás Pán Bůh, bratři a sestry!

Jsmo na začátku léta a, doufejme, na konci doby rouškové. Postní dobu jsme letos měli opravdu postní: na mši jen 15 lidí, zavřené obchody, omezený pohyb, zákaz vycestovat za hranice a hlavně ty roušky! Kousek látky ze starého povlečení se stal symbolem této doby. Důvodem byl nejen slavný koronavirus covid-19, jak ho nazvali, ale též strach a panika před nákazou, nemocí a smrtí. Od Velikonoc se pomalu přísná omezení uvolňovala, takže nyní už roušku potřebujeme jen do kostela, do obchodu a tu a tam někde. Hned se lépe dýchá a konečně se na sebe můžeme usmát!

Neštěstí, hřích, průšvih se stávají znenadání. Naráz ztrácíme přátelství s Bohem či lidmi, pokoj v duši a radost. Jen pomalu se zase vracíme zpět k původnímu štěstí, které ale nebude už stejné. Tak to bylo i o Ježíšových Velikonocích. Ukřižován byl hned, ale cesta k uvěření, že žije, trvala učedníkům dlouho.

Prožili jsme dobu rouškovou. Mnozí z vás šili, rozdávali, izolovali jsme se kvůli zdravotnímu riziku. Nyní roušky pomalu odkládáme a konečně začínáme zase trochu přemýšlet. Vezměme si ponaučení i z toho pomalého odrouškovávání, neboť napravovat chyby chce opravdu trpělivost.

Přeji vám všem krásné léto bez roušek, ale s radostí v srdci!

P. Ondřej Matula

ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

Podarilo se Vám v poslední době někomu udělat radost?

Ano, ...

- vzal jsem kluky na výlet k řece
- obdarovala jsem kamarádku květinou
- jasný, ... hrála jsem si se sourozenci Dostihy
- dělám radost manželovi každý den a kočkám

- doma dětem
- paní učitelce, že jsem se dobře učil
- mojí trenérce
- babičce jsem udělala radost
- uvařila jsem příteli
- udělala jsem radost květinou
- poradila jsem kamarádce při zkoušce
- pořídili jsme dětem kotě

A. Kozderková

SKUTEČSKÁ NOC KOSTELŮ 2020

Letošní Noc kostelů byla kvůli koronaviru odlišná od těch minulých. Nejdříve se vůbec nevědělo, zda se uskuteční, poté se termín jejího konání posunul o týden později. Takže se letos odehrávala až v pátek 12. 6. Její program byl proto u nás vzhledem k současné situaci strídmejší a kratší, ale i tak bylo co zhlédnout.

V děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie se uskutečnil koncert pěveckého sboru Rubeš a varhanní koncert Petra Hostinského. Dále zde byla možnost prohlédnout si výstavu „Rok farnosti ve fotografiích“, výstavu Biblí a také různé liturgické předměty a vybavení kostela s popisky k čemu slouží. Případně návštěvník mohl jen tak posedět a vnímat „kostelní atmosféru“, zaposlouchat se do reprodukováných zpěvů z Taizé, napsat si na lístek papíru svou prosbu či poděkování Bohu a vložit ho do tzv. džbánu proseb. Na stolku byly k rozebrání biblické citáty a různé materiály k povzbuzení i zamyšlení.

V dolním kostele Božího Těla byla možnost zaposlouchat se do zvuku varhan, prohlédnout si interiér kostela, liturgické předměty a také liturgické oblečení nainstalované na figurínách, které vypadaly téměř jako živé ;-)

Svůj program měly i kostely v Předhradí a v Janovičkách.

Celkem tyto naše čtyři kostely letos navštívilo 354 lidí.

Velké poděkování Pánu Bohu, i za pěkné počasí a také všem organizátorům, účinkujícím a účastníkům!

Doufáme, že příští rok se Noc kostelů bude moci uskutečnit v lepší situaci, již bez symbolů této doby - roušek a dezinfekce ☺

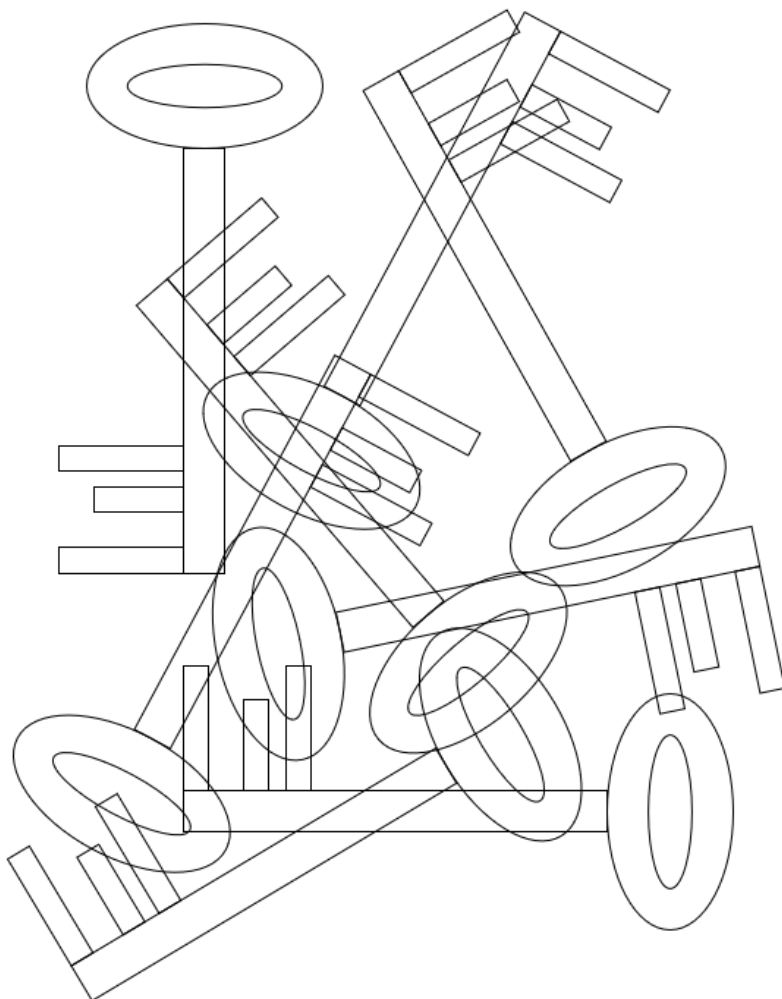
Jitka Burešová

DĚTSKÉ OKÉNKO

Na konci června slavíme slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla. V evangeliu k této slavnosti položil Pán Ježíš učedníkům otázku: Co si o něm myslí? A oni mu na to odpověděli, že je Spasitel, Boží Syn. Pánu Ježíši takto odpověděl Petr a Pán Ježíš ho za to pochválil a řekl mu, že na něm postaví církev. To je společenství lidí, kteří věří v Boha, jsou pokřtěni a chodí do kostela. Patříme do něj i my a Pán Ježíš dal Petrovi církev na starost. Ten ji řídil a vedl. Kdo ale vede církev teď, když je svatý Petr už v nebi? Je to papež František. Papež má na starosti celou církev, tedy i nás. Proto bychom se za něj i za církev měli modlit.

Jako úkol si tedy můžeme dát, že se pomodlíme za papeže.

Pán Ježíš svěřil Petrovi klíče od nebeského království. Dokážeš spočítat, kolik klíčů je na obrázku?

Eva Bártová

KARANTÉNA MEZI KLIENTY SENIORCENTRA

Letošní karanténa se hodně dotkla, stejně jako nás, běžného života i našich klientů v SeniorCentru. Jak toto období prožívali, co jim pomáhalo, co jim chybělo, ...? Na tyto otázky, i to, co je trápí, někteří odpověděli, i když chtěli zůstat v anonymitě.

- chyběla mi návštěva nejbližší rodiny
- pomáhala mi modlitba a televize

klientka SC

- když byly návštěvy zakázané, bratr začal volat, těšila jsem se na naše časté telefonáty
- moc mě potěšilo podání svatého přijímání
- měla jsem ráda promítání nedělních mší svatých ve Skutči (živé vysílání už ze záznamu), viděla jsem svoji rodinu, že jsou v pořádku
- i přes všechna opatření mě potěšila možnost jít do dílen, i když v omezeném počtu
- chybělo mi kino i veškeré ostatní aktivity
- pomáhaly mi modlitby, říkala jsem si, ať je vše podle vůle Boží... když jsem viděla grafy klesající nemocnosti, věřila jsem v účinnost své modlitby

A. Kozderková

- když jsem přišla do SeniorCentra, moje myšlenka byla, abych si tam našla jako kamarádku nějakou katoličku, abychom si rozuměly. Splnilo se mi to, navštěvovaly jsme se. Pak náhle zemřela, pořád mi moc chybí.
- s dcerou jsme si mávaly na dálku, to mi stačilo, že ji alespoň vidím
- psali jsme si SMS, i to, kdy byla dcera na mši, když už to šlo
- dívala jsem se na mše svaté na Noe
- chyběly mně návštěvy, osobní popovídání, procházky s dcerou
- nákupy mi chyběly
- měla jsem přirozeně strach, modlila jsem se za všechny za ochranu před nemocí

Z. Macháčková

Jak jsem prožívala karanténu?

Samozřejmě bez návštěv, o to více bylo telefonů. Ráno v 7 hodin jsem si nenechala ujít mši sv. se Svatým otcem. Pak začaly chodit sestřičky. S prášky, měřit teplotu, přinést čaj, přinést snídani, svačinu. Opravdu každá měla svou práci rozdělenou a žádná se nezapomněla zeptat, jak se mi daří a popřát hezký den. Nakonec paní

uklízečka. S rouškou na puse setřít řady pokojů je pěkný výkon! Potom už obědy, večere na pokojích. Bylo doporučeno nenavštěvovat se mezi sebou, ani cvičení a ruční práce nebyly. Takže samý volný čas, ticho a klid. Já mám dobré oči na čtení, tak mi nebyla dlouhá chvíle. Teď jsem odvedla sloupek vypůjčených knih, nechala jsem si jednu, ke které se chci vrátit.

Už to omezení máme za sebou, ale potřeba vzít častěji do ruky růženec a Písmo svaté zůstala, jako asi více lidem. Jdu si otevřít tu knížku, se kterou jsem se nemohla rozloučit. Má krásný název Pán se stará.

klientka SC

Připojím také „pár“ vět i ode mě z druhé strany.

Prošli jsme si společně měnicími se opatřeními téměř z hodiny na hodinu. Křizový štáb měl opravdu nelehký úkol, stále reagovat na aktuální situaci s ohledem na bezpečnost a zdraví klientů a personálu. Neskutečná zodpovědnost. Stále mít záložní plány, kdyby cokoli...Prošli jsme si nedostatkem roušek, obleků, rukavic,.. Vymezením Covid zóny, souvisejícím se sestěhováním některých klientů. Dále zákaz návštěv, balíčků, testování zaměstnanců, i klientů vracějících se z hospitalizace. Neexistoval jen koronavirus, ale i jiné nemoci klientů stále si vyžadující léčbu. Poznali jsme se všichni v těch vypjatých situacích o něco blížeji. Ukázaly se charaktery všech, jak z řad personálu, tak i klientů. U klientů se to dá pochopit. Zatímco jinde personálu nemocnic a seniorcenter na podporu a s díky tleskali, výjimkou tu nebyla až hysterie ze strachu z nákazy rodinných příslušníků personálu. A měly to těžší i ty, které ještě při plném úvazku a 12h směnách obstarávaly rodinu a ještě se s dětmi učily... stále nad námi visela i možnost úplného uzavření a s ním i pracovní skupiny pro případ izolace.

Určitě se ukrádalo nesčetně otázek do myslí klientů. Kdypak se opět uvidíme s rodinami, a jestli vůbec?!, kdy budu moci ven, alespoň na procházku, do jídelny, za kamarádkou na pokoj, na mši svatou, do dílen,...Do toho ne zrovna povzbuzující zprávy z TV.. Bylo mi i líto příbuzných, když využili možnosti videohovorů a čekali usměvavou maminku, radující se z toho, že je konečně vidí. A místo toho bylo slyšet jen samé: „Mami, tady jsem, vidíš mě? To jsem já, tvoje Maruška! Mami, tady,... Podívej se na mě!“ A maminka se dívala celou dobu do země. Vymoženosti dnešní doby jí byly cizí.

U některých klientů jsem cítila spousty pokory, nenechali se přemoci strachem, plnili bez reptání veškerá doporučení, a vlastně se chovali tak, jako by se nic nedělo. Jak to vůbec dokázali? Takoví tiší spolubojovníci nás drželi vlídným slovem, srdečným úsměvem a hlavně modlitbami. Snažili jsme se jim to nejenom péčí vracet. Prozatím jsme to společně zvládli, díky.

R. Spilková

OZVUČENÍ FARNÍHO KOSTELA VE SKUTČI

Milí farníci,

dostal jsem za úkol předat Vám několik informací o novém ozvučení ve farním kostele ve Skutči. Moc bych si přál, aby to většina z Vás poznala při mších na vlastní uši :) (a ne až přečtením těchto řádků). Letitý problém s nekvalitním ozvučením vyvrcholil po výmalbě kostela, kdy došlo vlivem zednických prací k nechtěnému porušení zvukového vedení a provizorní opravě. Požádal jsem firmu, která v dávné minulosti ozvučení instalovala, zda by se nepokusila zvuk vylepšit, aby bylo nejenom slyšet, ale hlavně hlasu rozumět. Bohužel firma nedokázala vyhovět, a tak jsme zůstali ve slepé uličce - buď bude zvuk silný a z reproduktorů se bude ozývat nežádoucí pištění, nebo bude zvuk slabý. Víím, že mnoho z Vás mělo problém s porozuměním slovům kněze či lektora.

V době těsně po „vypuknutí pandemie“ jsem s odborníky řešil on-line přenos mší a před lavice umístil na několik měsíců nevzhledný žebřík omotaný dráty a potřebnou technikou, abychom mohli všichni společně slavit svátky Velikonoc ve svém kostelíku ve Skutči. Vše nakonec, díky Pánu Bohu, dopadlo snad ke spokojenosti všech, i když někdy i 5 minut přede mší vypadalo, že žádný přenos nebude. A mezi zmiňovanými odborníky se našel profesionál na slovo vzatý, odborník na ozvučení interiérů kostelů MgA. Petr Šoltys. Napsali jsme si několik e-mailů, předali informace, provedli testovací ozvučení přímo na místě a domluvili se na realizaci. Součástí dodávky ozvučení bylo i „jednodušší bezobslužné“ zajištění on-line video přenosů, kdykoliv bude potřeba. Instalace celého systému proběhla ve středu 10. června, veškerou stávající techniku jsme nahradili novou, a to bez větších zásahů do interiéru kostela a reproduktory umístili přirozeně ze směru přicházejícího zvuku. Již následující neděli jsme s Vámi mohli otestovat kvalitu.

Moc Vás prosím, nebojte se nám říci, zdali slyšíte a hlavně, zdali dobře rozumíte mluvenému slovu, abychom případně ještě upravili nastavení zvuku ke spokojenosti nás všech. Děkuji.

Pavel Hodan

ROZHOVOR S HISTORIČKOU HANOU STOKLASOVOU

Mohla byste se krátce představit?

Bydlím s manželem a dvěma dětmi v Čankovicích nedaleko Chrudimi. Vystudovala jsem historii a latinu na Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a nyní pracuji na Univerzitě Pardubice. Ve volném čase ráda sportuji - cvičím jógu, mám ráda běhkování a turistiku, většinou s rodinou a kamarády. Také rádi cestujeme, doma i v zahraničí, baví nás příroda i památky. Jinak mě naplňuje život v malé komunitě na vesnici, jsem ráda v kontaktu s lidmi. V Čankovicích jsme založili spolek žen a pořádáme řadu akcí pro všechny věkové kategorie. Bavíme se tím také sami, protože akce organizujeme pro lidi, které známe, a tak se nám ihned dostává zpětné vazby.

Co vás přivedlo ke studiu historie a latiny?

Historie mě bavila od malička, stejně jako moji mamku, společně jsme chodily po hradech a zámcích. V dětství jsem to milovala a na gymnáziu a vysoké škole jsem pak trávila podstatnou část prázdnin jako průvodkyně, nejdříve v Častolovicích, a pak dlouhá léta na

zámku v Náchodě. Když o tom dnes přemýšlím, tak na historii mě fascinovaly hlavně příběhy a to, jak poutavým způsobem se dají dějiny vyprávět. Kromě historie mě bavila čeština, ale když jsem ve třetím ročníku na gymnáziu začala studovat latinu, tehdy to byl ještě povinný předmět, najednou jsem zjistila, že je tu něco, co mi jde mnohem lépe než většině mých spolužáků, a to v podstatě rozhodlo o mém dalším studiu. A protože jsem chtěla historii vyprávět, rozhodla jsem se pro učitelství. Výhodou je, že mám dobrou paměť a to hlavně tu mechanickou, takže si řadu věcí lehce zapamatuji, a to mi studium dost usnadňovalo.

Můžete prosím představit vaše pracoviště?

Jak už jsem zmínila, pracuji na pardubické univerzitě, mým pracovištěm je Ústav historických věd na Fakultě filozofické. Mezi mými kolegy je řada skvělých historiků, např. prof. Milena Lenderová, s níž jsem se potkala již během studia v Budějovicích a která mě přivedla k dějinám 19. století. Vedle ní je to prof. Petr Vorel, historik zabývající se Pernštejnou, či moji kolegové a spolužáci ze studií, docenti Jiří Kubeš, Pavel Marek či Martin Čapský. Hlavní náplní je samozřejmě výuka, práce se studenty tvoří polovinu naší činnosti, mimo to však také bádáme. Rozvíjíme řadu témat, např. dějiny šlechty, dějiny každodenního života, dějiny životních cyklů a rituálů či gender history (tzv. dějiny pohlaví). Snažíme se také historii popularizovat, tedy přiblížit ji laickým zájemcům a rozšiřovat historické povědomí. Já osobně to považuji za jednu z nejdůležitějších věcí. Uvědomování si své historie a své identity formuje podstatným způsobem mentální obzor člověka. K historii se člověk vrací, aby se ujistil o času svého žití a o jeho smyslu. Dějinné události, ať už ty zprostředkované nebo ty, které člověk sám zažil, jsou vnímány jako mezníky, jež připomínají kontinuitu jeho rodiny, společenství, národa, a tyto hodnoty jsou dále předávány. Jak se to daří je asi nejsilněji cítit v dobách krizí. My Češi s tím máme ve své historii bohaté zkušenosti. Když se nám daří dobře, býváme nevorní a rozhádání, jakmile přijdou těžké časy, dokážeme se až překvapivě spojit. Ostatně zažíváme to právě v těchto chvílích.

Čím se vy osobně zabýváte ve svém výzkumu?

Specializuji se na dějiny 19. století, konkrétně na dějiny přechodových rituálů, které oddělovaly jednotlivé fáze lidského života a v minulosti splyvaly s církevními rituály, byl to např. křest, biřmování, sňatek či úmrtní rituály. Zabývám se také dějinami církve v 19. a 20. století. Vzhledem k tomu, že jsem vystudovala latinu, patří do okruhu mých zájmů i práce s latinskými prameny, ať už katolickými nebo evangelickými. Právě v tuto chvíli se věnuji překladům latinské korespondence prvních evangelických kazatelů, kteří přišli po vydání tolerančního patentu do českých zemí z Uher. Obecně korespondenci považuji za jeden z nejhezčích historických pramenů. V dopisech najdete ty nejosobnější zpovědi, pocity, nálady a jejich prostřednictvím se vám historická osobnost velmi zlidští.

Jaké historické období a osoba je pro Vás nejzajímavější a proč?

Protože se zabývám 19. stoletím, je mi samozřejmě toto období nejbližší, ale mám ráda i středověk a samozřejmě antiku a římské dějiny. Pokud bych měla vybrat jednu osobnost, pak volím Boženu Němcovou. Zní to asi jako klišé, ale pokud si někdo přečetl její korespondenci, která byla vydaná v několika edicích, jistě mi dá za pravdu. Její inteligence, emoční prožívání a snaha emancipovat se v rámci komplikovaného manželského vztahu a konzervativní měšťanské společnosti se do doby, kdy žila, vůbec nehodila. Přesto dokázala svůj život naplnit prací pro národní věc až do trpkého konce a za cenu velkých osobních obětí. Nic ji nezlomilo. Je to obdivuhodná historická osobnost.

Renata Spilková

Apoštol Pavel píše prvním křesťanům v Římě: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí“ (Řím 8,28). Chtělo by se říci, když prožíváme něco hodně těžkého: „opravdu všechno“? Ráda bych vás seznámila s příběhem jedné mimořádné ženy, pro kterou toto není jen citát z Bible, ale ŽIVÉ SLOVO.

Zdeni, mohla bys čtenářům říct, co se přihodilo? Pokud vím, šlo o automobilovou nehodu – okolojedoucí řidič nečekaně vjel na autobusovou zastávku, kde s Tebou byla maminka a malý syn... Necítíš nenávisť nebo vztek?

Necítím po letech a ani tehdy jsem necítila. Z bezvědomí jsem se probrala po několika dnech a ptala se na maminku, protože vzpomínka na poslední chvíle před nepochopitelnou událostí byla spojená s maminkou a malým Honzíkem. Když jsem se dozvěděla, že maminka při havárii zemřela, odpověděla jsem něco v tom smyslu, že je to dobře. Vrátila jsem se „z jiného světa“, jak to nazvala lékařka, která mi poskytla první pomoc s vědomím, že je „tam“ dobře. Lékařka mi potvrdila, že jsem prošla klinickou smrtí. Ve chvíli, kdy mozek již nevykazoval činnost, jsem začala mluvit „z jiného světa“. Neřekla mi co, ale přijala to jako svědectví pro ni, na základě kterého se ve svých 55 letech obrátila k Bohu. Abych se vrátila k Tvé otázce – řidiče jsem brala jako nástroj Boží, že vše tak mělo být.

Jak proběhlo Tvoje obrácení?

V několika etapách. Pamatuji se na první zážitek, kdy ke mně Bůh promluvil. Bylo mi tehdy asi dvanáct let a vyrůstala jsem v nevěřící rodině. Jednoho letního večera jsem pohlédla na nebe plné hvězd a cítila jsem, že tam je Bůh – Ten, kterého jsem ještě neznala. Mládí jsem pak prožila v sebestřednosti, ale sílila ve mně tajemná touha po něčem vyšším, dokonalé Láске. Tento pocit byl stále silnější, byla to bolest, že jsem často plakala a nevěděla proč. Bydlela jsem v Praze, kde tehdy kostely byly ještě otevřené a ráda jsem tam chodila, ale nikdo si mne nevšiml a já nevěděla jak se zeptat...A v tomto stavu jsem šla jednou okolo kostela sv. Jindřicha v Praze – přesně si pamatuji to místo i čas. Najednou ve mně zaznělo: Bůh! Odkud to přišlo? Z nebe, z mého srdce? Ale už jsem věděla, koho hledám! A tak jsem nadšeně poslouchala prvního svědka Jehovova, který mě oslovil a ukázal Bibli, pak církev husitská, ve které jsem byla jako nemluvně pokřtěná a v Křesťanském společenství – tehdy ještě v církvi českobratrské evangelické jsem zažila skutečný Boží dotek, obrácení. V tom velikém nadšení a štěstí jsem prosila v mé první modlitbě: „Pane, udělej se mnou něco, ať jsem Ti blíž!“ Za tři dny nato mě porazilo auto, jak jsem výše popsala. A začal nový život...

Co konverze udělala s Tvým životem?

Opustil mne manžel, později jsem se ještě jednou vdala a měla ve čtyřiceti letech syna. Z Prahy jsme se odstěhovali do Slatiňan. Ale vše bylo nové. Do mého života vstoupil Bůh a já mu důvěřovala a důvěřuji.

Vzpomínám si, jak jsi pečovala o těžce nemocného manžela až do jeho smrti. Dnes se

o tom hodně mluví, ale tenkrát to tak nebylo vůbec běžné...

Když byly synovi tři roky, manžel onemocněl rakovinou. Dvakrát byl operován, ale pak mi primář řekl, že není naděje, že zbývá měsíc života. Vzala jsem si jej domů a žil ještě tři měsíce. Nejstarší dcera tehdy už žila v Praze, tady jsem měla tři děti – tříletého, devítiletou a dvanáctiletého. Chodila jsem na poloviční úvazek do práce a u manžela mne zastupovaly slatiňanské řádové sestry, hlavně S. Rita. Krátce před manželovým onemocněním jsem si udělala kurz charitní ošetrovatelky – tehdy právně vznikla Katolická charita. Při péči o manžela jsem si uvědomila, že takovou práci bych chtěla nadále dělat. A v Charitě jsem pracovala až do důchodu. Byly to krásné roky.

Učíš stále náboženství a ve věku – alespoň pro mne – úctyhodném – ses dala na studia. Na konci šesté dekády svého života jsi vystudovala na Katolické teologické fakultě UK v Praze magisterský obor Teologické nauky. Jaké to bylo, znovu se učit, dojíždět napřed do Hradce Králové a pak až do Prahy, poznávat nové lidi, profesory?

To byla další krásná etapa! Taková přehra k dálkovému studiu bylo v rámci Charity vystudovat nastavbu zdravotnické školy. To už jsem měla třicet let od maturity a mozku už se nechtělo! A pak akademické prostředí mne uchvátilo. V Hradci jsme měli úžasný studentský kolektiv, dodnes se scházíme. Přednášejících si velmi vážím, stále ráda čtu jejich publikace. A kolik nových poznatků jsem zde mohla přijmout: teologie, psychologie, pedagogika. A na Karlově univerzitě ...posvátná půda Teologické fakulty...těžko vypovědět ty pozvlnášející pocity. Když jsem s trémou přistupovala ke zkouškám, modlila jsem se: „Pane Ježíši, pomoz prosím, vždyť je to o Tobě!“

Myslela jsem si, že studuji pro své potěšení, ale katechetů je málo a tak už šestým rokem učím ve slatiňanské ZŠ náboženství. Práce s dětmi je zcela jiná, než práce se starými lidmi, ale i tím mám patrně projít.

Když Ti vyrostly děti, pomáhala jsi především děvčatům v těžkých životních situacích. Otevřela jsi jim dům, sháněla pro ně pomoc. Pokud vím, pokračuješ v tom stále. Kde bereš k tomu všemu sílu?

Já moc síly nemám, ale stále si uvědomuji, že najednou je problém vyřešen a já jsem unavená, ale šťastná. Jak je psáno: „V tvé slabosti je moje síla“. Je to Pán, který věci řídí a já jsem Mu vděčná, že mohu pro Něj pracovat.

Máš nějaké motto nebo citát, kterým se řídíš? A co bys čtenářům vzkázala?

Skoro každý den ke mně Pán nějakým způsobem promluví – skrze Písmo, v modlitbě, skrze lidi a události a tak se ty vůdčí myšlenky – inspirace – mění. Nedávno mne nově uchvátil mnohokrát přečtený Prolog Janova evangelia: „Všem těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“

Není to úžasné? Jsme Boží děti! A tak bych ráda vzkázala milým čtenářům: Důvěřujte a nebojte se!

Zdence Řehořové ze Slatiňan moc děkuje za rozhovor M. Požárová.

1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Letošní přípravou na 1. svaté přijímání nás provázel P. O. Matula, po prvních setkáních jsme byli donuceni se připravovat doma sami s dětmi. Děti bylo celkem 7 a každé dostalo malou brožurku se základními modlitbami a přehledem o průběhu mše sv. S postupným uvolňováním karanténních opatření jsme se i my začali scházet v kostele. Po domluvě nového termínu vlastní slavnosti a 1. sv.

zpovědi dětí se náš Honzík už nemohl dočkat. Je neděle 21. června a o půl osmé konečně přestalo pršet, jdeme průvodem do kostela, vše je připraveno. Sedáme si na lavičky a představujeme se. V kázání nám P. O. Matula vypráví napínavý příběh o statečném chlapci. Přinášíme dary a čteme prosby. Konečně je tu naše "Poprvé". Náš Honzík to popsal jako - fantastický pocit, děkujeme Pánu Ježíši, že k nám přišel. Na konci mše sv. děkujeme i P. O. Matulovi a P. J. Linhartovi za přípravu a pomoc. Společné foto a hurá na faru na malé pohoštění.

Pavel a Jan Kozderkovi

NOC KOSTELŮ NA RANÉ

Noc kostelů v letošním roce byla poznamenána, jako mnoho jiných akcí. Některé byly zrušeny úplně, některé se posunuly o rok, některé byly posunuty o několik měsíců na podzim. Noc kostelů měla štěstí a posunula se jen o jeden týden. Šťastnou souhrou okolností jsem se dostala na Ranou 12.6., kdy měla proběhnout u kostela hra pro děti a večer koncert zpěvačky Moniky Maškové.

S kamarádkou Ivetou a jejím vnukem Matýskem jsme se po obědě vypravili ke kostelu, abychom vyzkoušely své biblické znalosti (soutěžit měl Matýšek, ale je mu 3 ½ roku, tak jsme mu dělaly přátele na telefonu, jako v jedné TV soutěži) a Matýskovu zručnost. Kolem kostela na nás čekalo několik stanovišť. A musím říct, že to nebylo snadné pro nás, ani pro pořadatele. Zkuste si vydezinfkovat ruce, navléct si gumové rukavice a udělat uzlík kolem korálku na silonové niti. (Korálky byly odměnou za správné odpovědi). Přiznávám, že to byl úkol mnohem těžší pro organizátorku odpoledne paní Jarušku Ondrovou, než pro nás, správně složit obrázek sv. Jakuba. Nebudu vám vypočítávat všechna stanoviště. Moc se nám líbilo určování atributů sv. Jakuba. Protože jsme se potřebovali podívat na obraz v kostele, byla naše trojice několikrát poctivě vydezinfkována (nemám oči jako rys a v kostele bylo dost šero – příště bych prosila rozsvítit – tak jsme se museli do kostela víckrát vrátit). Matýskovi se moc líbila Jakubova cesta, kde kličkoval a přeskakoval překážky. Také se vyznamenal při hodu na cíl – což byla mušle – a sběru a vybarvování perel.

Proč to vlastně píšu. Jsem moc ráda, že jsem ten den byla na Rané. Hru jsme si užili všichni tři: Iveta, která patří ke katolické církvi, já jsem členka československé církve evangelické a Matýšek je dítě Boží, které neřeší žádné rozdíly. A tak to má být.

Stanislava Benešová, Nová Paka

zpěvačka Monika Mašková

MIMORÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

28. 6. - pouť Holetín v 8:00
28. 6. - 11:00 poutní mše sv. v Hluboké
28. 6. - 11:00 poutní mše sv. ve Lhotě
28. 6. - 1. sbírka na pojištění budov
4.7. - primice P. Jakuba Brabence v Hlinsku
5. 7. - 9:30 pouť Mrákotín
12. 7. - 11:00 poutní mše sv. ve Zhoři
19.7. - sbírka na Charitu
26. 7. - v 9:30 pouť ke sv. Jakubu na Rané, v 11:00 v Oldřeticích
26. 7. -15:00 poutní mše sv. u sv. Anny - Anenské údolí
26.7. - Tichá sbírka ve Skutči a Předhradí
2. – 8. 8. - farní tábor v KC Raná
15. 8. - 8:00 poutní mše sv. ve Skutči (farní kostel)
16. 8. - 8:00 posvícenská mše sv. ve Skutči (farní kostel)
16.8. - sbírka na seminář
23. 8. - 8:00 mše sv. v Předhradí a 9:30 mše sv. ve Skutči + Farní den ve Skutči
29.8. - 14:00 Festival Na Pohodu - před farou ve Skutči - pořádá Domov na hradě Rychmburk ve spol. s farností
30. 8. - 8:00 dětská mše sv. s požehnáním do škol. roku ve Skutči (farní kostel) a 9:30 v Předhradí
30.8. - Tichá sbírka ve Skutči a Předhradí
30.8. Pastorační rada farnosti Raná
září - volby a ustanovení nové ekonom. a past. rady v Skutči a Předhradí
1. 9. - 8:00 mše sv. ve Skutči (farní kostel) - zahájení školního roku
6. 9. - 14:00 posv. mše sv. u křížku ve Žďarci
6.9. posvícení Raná
13.9. - Dveřní sbírka na Sv. zemi
13. 9. - 11:00 mše sv. ve Skutíčku
13. 9. - 14:00 mše sv. v Mokřýšově
17.9. - 18:45 past. a ekon. rada farnosti v Předhradí
20. 9. - 8:00 poutní mše sv. ve Štěpánově
20. 9. - sbírka na církevní školy
27. 9. - 11:00 mše sv. v Lažanech
27. 9. - 11:00 mše sv. v Radčicích
27.9. - Tichá sbírka ve Skutči a Předhradí
1.10. Diecézní setkání seniorů

změna programu vyhrazena :-)

Vydáno 28. června 2020 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, Internet: www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz